

EEN DAG UIT HET LEVEN VAN... MARJA

Het is zo veel, zó veel om over na te denken

Door Marja van Oorschot

Dit stukje gaat over overprikkeling, je te bewust zijn van jezelf en je uiterlijk en je doen en laten. Alles om je heen waarnemen en de energie die het kost om met mensen om te gaan. Ook met hele lieve mensen die zeggen dat ze van je houden, terwijl je het eigenlijk niet kan voelen. Marja van Oorschot heeft het ongemak op zo'n dag beschreven, het verbergen daarvan en het herstel dat de dagen daarna hard nodig is.

'Eerlijk gezegd weet ik niks te schrijven, of nee: ik weet juist heel veel te schrijven; te veel. Feestje gehad. Veel mensen gezien, met ze omgegaan. Veel gezichten, gestalten, afmetingen. Breed, smal, langwerpig, rond, bol, oud, jong, sympathieke uitstraling, eng, met plooiën... Het was warm, het was koud. Zonnebril op en weer af en weer op en weer af en weer op en weer af en bovenop mijn hoofd geschoven. Zit mijn haar wel goed? De bril heeft vlekken (zó vet kan mijn haar nog niet zijn!) Schoonwrijven met mijn jurk. Zouden ze zien dat deze jurk al jaren oud is? Er zit een klein gaatje in; o nee, twee gaatjes in de voorkant ter hoogte van mijn buik. De band van mijn broek is te zien door het jurkje, tuniekje, hoe zal ik het noemen... De wandelschoenen staan natuurlijk erg lomp daaronder. Maar iedereen heeft wandelschoenen aan; het geeft helemaal niks hoe we eruitzien. Mijn vrienden houden van mij, toch? Lach ik wel genoeg?

Soms gaat het vanzelf. De boswachter vertelt interessante dingen over het bos, het landschap, het boerenbedrijf, de wilde zwijnen en de reeën. Overweldigend mooi, dit Veluwe landschap. We lopen door. Wat een leuke verjaardagsviering is dit. Vrijtijdsbesteding.

Wat is het heerlijk rustig in de schaapskooi. Er is weinig geluid. De wanden dempen het. Er is ook niet veel licht. Ook fijn. En het toilet is achterin; daar mag ik even gaan zitten.

De mensen zijn lief. Ze praten veel, ze praten continu, hoe kunnen ze dat? Het is zo veel, zó veel om over na te denken, te veel om op te reageren, maar ik doe het toch. Niet met woorden maar met beelden in mijn hoofd. Ik maak plaatjes van alles wat ze zeggen. Het is een warboel, zo alles bij elkaar, onwenselijk. Wat moet mijn hoofd ermee? Ik loop wat heen en weer. Ik help met de afwas met het koude water. De theedoek is snel nat. Mijn schouders zijn moe. Ik draai ze een paar keer, maar niet te opvallend. Kijken ze naar mij? Ik snijd radijsjes, ik weet niet wat ik anders kan doen om mee te helpen met de maaltijd. Het is mij te onoverzichtelijk.

Iedereen geniet; het is een prachtige dag. We bieden het cadeau aan en een momentje ben ik trots. Ik haal nog een glas water. Daarna veeg ik de tafel schoon met een van de natte theedoeken. Even later zie ik door de lichtval dat het niet schoon is: waar ik geveegd heb, zie ik strepen. De rook van de barbecue projecteert de zonnestralen in de lucht. Ze zijn grijs en vallen tussen de bomen door. De vrienden staan voor het decor van groene blaadjes en grijze lichtstralen. Het duurt maar even, maar ik heb op tijd het moment kunnen vangen op foto. Ik sta er zelf niet op, maar ik ben er wel bij. Ik neem nog een gebakje en hoor de verhalen over vroeger en nu.

Marja van Oorschot

Het is mooi allemaal, maar het mag nu wel stoppen want het is goed zo. Ik hoor hierbij. Later zullen we ook hier herinneringen aan ophalen. Zij houden van mij, weet ik, en ik denk dat ik ook van hen houd. Over twee weken gaan we wandelen en theedrinken en zullen we weer praten over vroeger en nu; ook dan zal ik erbij horen.

Is er voldoende toiletpapier? Ik moet nu mijn handen wassen want ze ruiken naar vuile borden. Het koude water maakt ze niet schoon. De zeep is op en de handdoek nat.

Het is goed zo... Zullen we gaan? Door de wandeling naar de auto warm ik weer op. Ik kijk achter me, maar de rest staat nog na te praten. Ik heb nog niet van iedereen afscheid genomen. Wij lopen door en ik hoor ze kletsen en babbelen en keuvelen en vertellen en uitwisselen. Ik kijk weer achterom: IK HEB NOG NIET VAN IEDEREEN AFSCHIED GENOMEN! We zien ze niet meer en we rijden weg. Ik ben de BOB, eigenlijk ook onverantwoord, want ik ben moe. Ik concentreer me op de weg. Ik kan het gebabbel niet meer volgen. Dat hoeft ook niet, want veilig rijden is belangrijker. Thuis is het stil, maar mijn hoofd is vol herrie en 's nachts wil het schreeuwen. De voorbijrazende beelden zetten zich vast in mijn spieren. Verstijfd word ik wakker, het hart in mijn keel. Het is een nieuwe dag.' ●

'Mijn vrienden houden van mij, toch? Lach ik wel genoeg?'